

Første Viceformand (Steffensen): Jeg maa dog henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa, at vi maa gaa ud fra, at det andet Ting har sendt Lovforslaget her op i en saadan Skikkelse, at det er gjort saa vidt færdigt, som Tinget har været i Stand til, og ikke, at Tinget har haft det Formaal, at vi skulde gøre Arbejdet om, fordi det andet Ting ikke havde gjort Lovforslaget færdigt.

Madsen-Nygaard: Jeg skal da ikke videre komme ind derpaa, jeg skal blot sige, at jeg har henholdt mig til bestemte Udtalelser, der ere faldne i det andet Ting. For øvrigt skal jeg lade dette fare og ikke tale mere om det.

Der er imidlertid saa et andet Punkt, jeg vil gaa over til at berøre lidt nærmere. Der forelaa i Fjor et Forslag om Bemyndigelse for Indenrigsministeren til at give Koncession paa private Jærnbaneanlæg. Det var vedtaget i Folketinget, og dets Indhold gik ud paa, at man skulde lægge en meget udstrakt Bemyndigelse i Indenrigsministerens Haand. Man fraskrev sig i det hele taget al Indflydelse paa fremtidige private Jærnbaneanlæg. Man var altsaa inde paa, at Rigsdagen skulde fraskrive sig enhver Myndighed i saa Henseende og lægge den i Indenrigsministerens Haand. Heldigvis standfede dette Ting denne Bevægelse i Farten, dette høje Ting var ikke til Sinds at ville abdicere, det vilde fremdeles nok have Indflydelse paa de fremtidige Jærnbaneanlæg og vilde have, at Rigsdagen i det hele taget skulde beholde en saadan Indflydelse. Jeg var enig med dette Ting i denne Opfattelse. Jeg vil haabe, at dette Ting i Aar vil fastholde denne Opfattelse, og at dette Lovforslag i hvert Tilfælde ikke vil passere dette Ting uden grundig Overvejelse, og uden at det bliver flaaet fast fra Rigsdagens Side, hvilke Jærnbaner der skal anlægges og hvilke ikke, saaledes at det forbeholdes Lovgivningsmagten i det hele taget at afgøre, hvilke Jærnbaneanlæg der skal anlægges, og hvilke ikke. Forslaget, som det nu foreligger, er jo i Grunden en Gentagelse — det er jo for Resten allerede antydet fra anden Side — af Tanken fra i Fjor; der er kun den Forstel. at her er nævnt en hel Del Titler, men ellers er Meningen den, som blev udtalt i det andet Ting af Ordføreren, at det ikke er vor Sag at trænge dybt ind i Detaillerne, at undersøge Entelighederne i de forskellige Banelinier eller prøve, hvilke Interesser de særlig kunne gavne, eller hvilke Interesser de mulig ville skade, eller undersøge, hvorledes Pengene skulle

komme til Veje, alt saadant er ikke vor Sag. Den samme Tanke, man var inde paa i Fjor, er man altsaa inde paa i Aar. De Baner, som Ministeren kan acceptere, maa man vente anlagte, og dem, han ikke kan acceptere, dem, han altsaa ikke har faaet tilstrækkelig undersøgt, dem overlade vi til ham at prøve og undersøge og vrage efter sit Forgødtbefindende. Det er den samme Tankegang, som gjorde sig gældende i Fjor, men det er som sagt ogsaa denne Tankegang, der ikke fandt Medhold i dette Ting i Fjor, og jeg haaber heller ikke, den finder det i Aar.

Naar jeg saa skulde sige et Par Ord om min Stilling og dermed ogsaa mine Meningsfællers Stilling til denne Sag, saa skal jeg sige, at vi have selvfølgelig ikke noget imod, at Sagen fremmes. Som Følge deraf var der enkelte af mine Meningsfællere i det andet Ting, der vare med til at stille Forslag. Vi se gerne, at Sagen bliver fremmet. Vi se godt, at der er mange Gæne her i Landet, som trænge til at faa Baner og have haft berettigede Krav i mange, mange Aar, og vi ville ikke være med til at lægge Hindringer i Vejen for noget som helst berettiget Krav i saa Henseende, vi ønske, at ethvert som helst Krav i saa Henseende bliver prøvet og undersøgt og behandlet med den største Velvilje og med al mulig Støtte. Men naar jeg altsaa udtaler det for vort Bedkommende, saa vil jeg sige til, at det er selvfølgelig under Forudsætning af, at høert enkelt af alle Forslagene bliver prøvet paa sædvanlig Vis, at der bliver Plan i det hele, at der bliver Ordning i det hele, og at det ikke bliver saaledes, som ogsaa den højtærede Indenrigsminister erkendte i Gaar, at Forslaget er umuligt i den foreliggende Form, og navnlig dette at en Lov, der omhandler 27 Jærnbaner, kun skulde være gældende i 3 Aar, at Lovet skulde træde ud af Kraft 1ste April 1896. Ogsaa jeg mener, at der maa absolut lægges en Plan for en Arrække, en Plan for Arbejdets Fordeling, en Plan for Pengenes Fordeling. Det er jo en bekendt Sag, at det vilde være saare uheldigt for Landet, om man gav sig til at bygge en hel Masse Jærnbaner paa een Gang, forskellige Erhverv og særlig Landbruget vilde jo være yderst daarlig tjente med, at en stor Masse af Arbejdere, af de bedste Arbejdere, blev dragen bort fra disse forskellige Næringsbrug; allerede af den Grund maa der være en forstaaelig Plan i Fordelingen. Ogsaa Pengespørgsmaalet maa vi vel overveje og tage Hensyn til Stillingen, som den er, tage Hensyn til Statskassens Tilstand, til Landets finansielle Kræfter og til andre